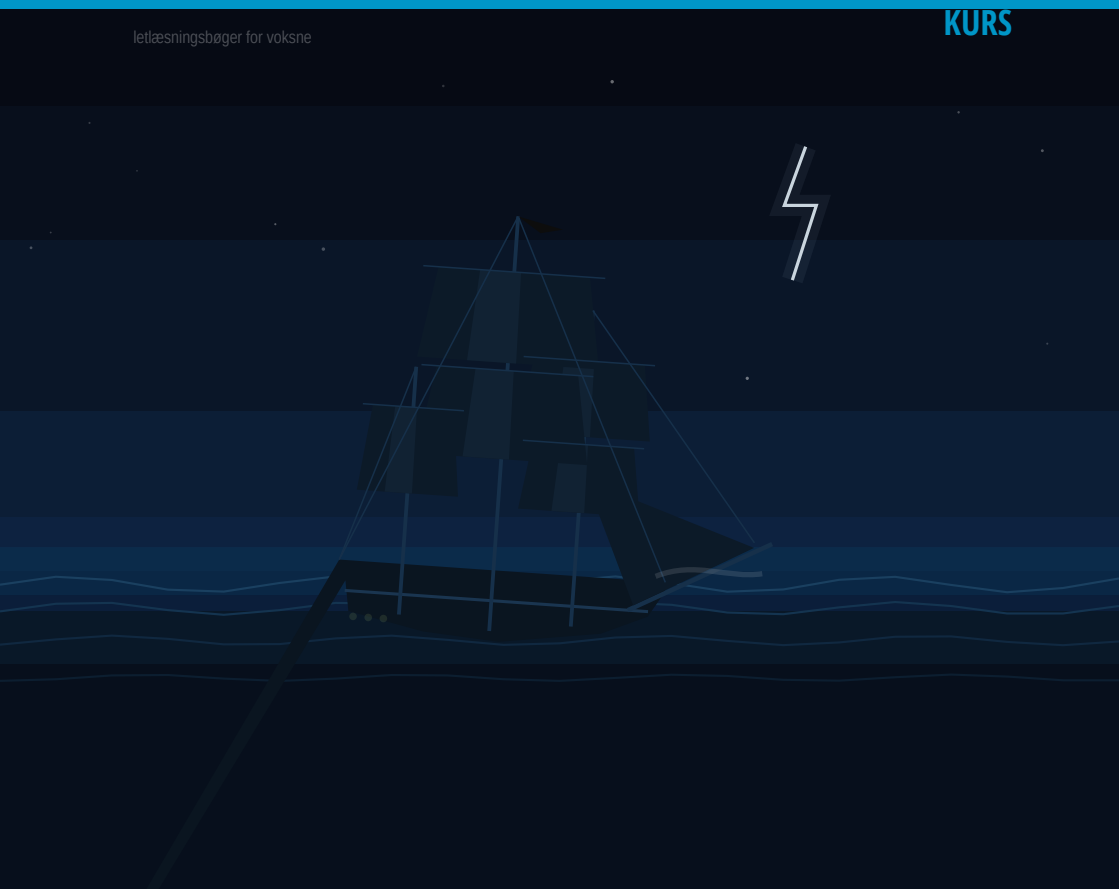

PIRATFORTÆLLING

STORMFUGLEN

En piratfortælling — bog 1

KURS · PIRATSERIEN

DU 2.3

Niveau: DU 2.3

Kapitel 1: Havnen

Omar kom til havnen om morgenen.

Det var tidligt.

Solen var ikke oppe endnu.

Han havde ingen penge.

Han havde ingen job.

Han havde kun en lille taske.

Han gik langs kajkanten.

Han kiggede på skibene.

Der var mange skibe.

Så så han det.

Et stort, sort skib.

Det lå for sig selv.

Langt fra de andre skibe.

På siden stod et navn:

STORMFUGLEN.

En mand stod på dækket.

Han kiggede på Omar.

"Har du sejlet før?" råbte han.

havn: et sted, hvor skibe ligger

kaj: kanten ved vandet i en havn

dæk: gulvet på et skib

Omar tænkte hurtigt.

"Ja," sagde han.

Det var ikke helt sandt.

"Godt," sagde manden.

"Vi har brug for en mand mere."

"Løn hver uge."

"Kom om bord."

løn: penge for arbejde

Kapitel 2: Besætningen

Omar gik om bord.

Skibet var stort og gammelt.

Det lugtede af salt og tjære.

Manden hed Yusuf.

Han var fra Somalia.

"Jeg er navigatør," sagde han.

"Jeg finder vejen på havet."

I køkkenet stod en anden mand.

Han sang på spansk.

"Det er Mateo," sagde Yusuf.

"Han er fra Colombia."

"Han laver maden om bord."

Mateo vendte sig om.

"Hej! Vil du have morgenmad?"

"Jeg har lavet æg og brød."

En tredje mand kom op fra lasten.

Han var meget stor.

Hans arme var som træer.

"Det er Pita," sagde Yusuf.

besætning: de personer, der arbejder på et skib

tjære: sort, klistret stof brugt til skibe

navigatør: en person, der finder vejen

last: rummet i bunden af et skib til gods

"Han er fra Tonga."

"Han taler ikke meget."

Pita nikkede til Omar.

Omar nikkede tilbage.

"Og hvad taler I?" spurgte Omar.

"Dansk," sagde Yusuf.

"Det er skibets sprog."

"Alle om bord taler dansk."

Omar kiggede på dem.

Somalia. Colombia. Tonga.

Og nu ham — fra Marokko.

Alle talte dansk.

Han følte sig hjemme.

Lidt.

Kapitel 3: Kaptajnen

Om eftermiddagen kom kaptajnen.

Han var høj og slank.

Hans hår var mørkt.

Hans øjne var blå.

"Det er kaptajn Lars Bjørn," sagde Yusuf stille.

Lars gik hen til Omar.

Han så på ham i lang tid.

"Hvad hedder du?" spurgte han.

"Omar."

"Kan du klatre i master?"

"Kan du binde knob?"

"Kan du holde en kurs i mørke?"

"Jeg kan lære det," sagde Omar.

Lars nikkede langsomt.

"Det er nok," sagde han.

Han gik videre.

Omar så efter ham.

ar: mærke på huden efter et sår

mast: den høje pæl på et skib med sejl

knob: en måde at binde reb på

kurs: retning på havet

Noget var mærkeligt.

Men hvad?

Hans hænder.

De var uden ar.

En gammel sømand har altid ar på hænderne.

Og hans øjne.

De var for gamle.

For triste.

Som om han havde set for meget.

sømand: en person, der arbejder på et skib

Kapitel 4: Ud på havet

Stormfuglen sejlede ud om aftenen.

Havnen blev lille bag dem.

Byen forsvandt.

Der var kun hav.

Omar stod ved rælingen.

Vinden var kold.

Bølgerne var store.

Mateo kom hen til ham.

"Første gang til søs?" spurgte han.

Omar nikkede.

"Vær ikke bange," sagde Mateo.

"Skibet er stærkt."

"Lars ved, hvad han laver."

"Hvor gammel er Lars?" spurgte Omar.

Mateo tav et øjeblik.

"Det ved jeg ikke," sagde han.

"Det taler vi ikke om."

Han gik sin vej.

ræling: kanten rundt om et skib

bølge: bevægelse i vandet

Omar kiggede op på broen.

Lars stod der.

Han kiggede ud over havet.

Han bevægede sig ikke.

Som en statue.

Stjernerne kom frem.

Lars kiggede stadig.

Omar gik ned for at sove.

Men søvnen kom ikke.

bro: det sted på skibet, hvorfra man styrer

statue: en figur af sten eller metal

Kapitel 5: Stormen

Tre dage sejlede de.

Vejret var godt.

Den fjerde nat kom stormen.

Himlen blev sort.

Vinden hylede.

Bølgerne var som bjerge.

Omar holdt sig fast i rælingen.

Skibet krængede.

Vand kom ind over dækket.

"Alle mand til sejlene!" råbte Yusuf.

De arbejdede hårdt.

Alle fire mænd.

I regn og vind.

Så så Omar det.

Lars stod på den forreste del af skibet.

Han holdt ikke fast i noget.

Regnen piskede hans ansigt.

hyle: lyde som vinden i en storm

krænge: når et skib hælder stærkt til siden

forrest: længst fremme

piske: slå hårdt mod

Han lo.

Han LO.

I den værste storm.

Han lo.

"Er han okay?" råbte Omar til Pita.

Pita rystede på hovedet.

Men han smilede lidt.

"Lars er aldrig bange," sagde han.

"Han har aldrig været bange."

Stormen stoppede om morgenen.

Solen kom frem.

Stormfuglen sejlede videre.

Og Lars?

Han var gået ned.

For at sove.

Som ingenting var sket.

Kapitel 6: Øen

Den syvende dag så de land.

En ø.

Grøn og tæt.

Høje træer.

Hvid strand.

Ingen mennesker.

"Hvad er det?" spurgte Omar.

"Det ved jeg ikke," sagde Yusuf.

"Den er ikke på mit kort."

De ankrede op.

Lars gik i land.

Alene.

Han var væk i to timer.

De tre mænd ventede på skibet.

"Hvad laver han?" spurgte Omar.

Mateo sukkede.

"Det gør han altid," sagde han.

"Han finder øerne."

"Øer der ikke er på kortene."

ankre op: stoppe skibet med et anker

sukke: trække vejret tungt af tristhed

"Hvorfor?"

Mateo kiggede på Yusuf.

Yusuf kiggede på Pita.

Pita kiggede ud over vandet.

Ingen svarede.

Lars kom tilbage.

Hans ansigt var tomt.

Han sagde ingenting.

Han gik ned i sin kahyt.

Stormfuglen sejlede videre.

kahyt: *et soverum på et skib*

Kapitel 7: Hemmeligheden

Omar fandt Yusuf på dækket om natten.

Han sad alene.

Han kiggede på stjernerne.

"Yusuf," sagde Omar stille.

"Hvad er der med kaptajnen?"

Yusuf svarede ikke med det samme.

Han trak vejret dybt.

"Jeg har sejlet med Lars i fem år," sagde han.

"I de fem år har han ikke ændret sig."

"Ikke én rynke. Ikke ét grå hår."

"Det er normalt for nogle mænd," sagde Omar.

Yusuf rystede på hovedet.

"Manden der sejlede med ham før mig,"

"han sagde det samme."

"Og manden før ham."

"Og manden før ham."

Omar tav.

"Hvor mange år?" spurgte Omar.

forbandt: ramt af magi, der giver ulykke

rynke: fold i huden, som gamle mennesker har

Yusuf kiggede på ham.

"Tre hundrede år," sagde han.

"Lars Bjørn har sejlet i tre hundrede år."

Omar lo lidt.

Men Yusufs ansigt var alvorligt.

"Det er ikke muligt," sagde Omar.

"Nej," sagde Yusuf.

"Det er ikke muligt."

"Og alligevel er det sandt."

De to mænd sad stille.

Stjernerne lyste over havet.

"Han er forbandet," sagde Yusuf.

"Han kan ikke dø."

alvorlig: ikke sjov; seriøs

Kapitel 8: Kortet

Næste morgen kaldte Lars dem alle.

Han lagde noget på bordet.

Et kort.

Gammelt. Meget gammelt.

Papiret var gult.

Kanterne var sorte.

"Dette er ikke et normalt kort," sagde Lars.

Omar kiggede.

Han forstod ikke.

Det var bare hav.

Ingen øer. Ingen land.

"Vent," sagde Lars.

Han slukkede lyset.

Det blev mørkt i kahytten.

Og så — langsomt —
begyndte kortet at lyse.

Blå linjer.

Røde punkter.

En rute over havet.

rute: vej eller sti man følger

"Det er vejen," sagde Lars.

"Vejen til stedet."

"Det sted, der brød min forbandelse."

"Men kortet viser kun vejen om natten," sagde Yusuf.

"Ja," sagde Lars.

"Og kun et stykke ad gangen."

"Vi skal følge det."

"Stykke for stykke."

Omar kiggede på kortet.

På de blå linjer.

På de røde punkter.

For første gang forstod han.

Dette var ikke bare et job.

Dette var en rejse.

forbandelse: *magi, der giver ulykke*

stykke for stykke: *lidt ad gangen*

Kapitel 9: Vagten

Omar stod vagt om natten.

Klokken var to.

Alle andre sov.

Havet var roligt.

Ingen vind.

Kun stjernerne og vandet.

Omar kiggede ned i vandet.

Han så noget.

Dybt nede.

Et lys.

Blåt og svagt.

Det bevægede sig.

Langsomt.

Som et levende væsen.

Omar råbte ikke.

Han holdt vejret.

Lyset kom nærmere.

Nærmere.

vagt: når man holder øje om natten

væsen: en levende skabning

Og så var det væk.

En stemme bag ham sagde:

"Det er en havvogter."

Omar vendte sig om.

Lars stod der.

"En hvad?" spurgte Omar.

"En havvogter," sagde Lars.

"Et gammelt væsen."

"Det vogter visse steder på havet."

"Det vogter den skat, jeg søger."

Lars kiggede ned i vandet.

Hans stemme var blød.

"Det kender mig godt," sagde han.

"Vi er gamle... bekendte."

vogte: passe på og beskytte

bekendt: en person man kender, men ikke er ven med

Kapitel 10: Valget

Næste dag kaldte Lars Omar til sig.

De sad i kahytten.

Bare de to.

"Du ved det nu," sagde Lars.

"Om forbandelsen."

Omar nikkede.

"Rejsen bliver farlig," sagde Lars.

"Der vil komme storm."

"Der vil komme mørke."

"Der vil komme ting fra dybet."

"Og hvad sker der, hvis vi finder stedet?" spurgte Omar.

Lars så ned på sine hænder.

De hænder uden ar.

"Så kan jeg endelig dø," sagde han.

"Som et normalt menneske."

Det var stille.

"Vi stopper ved næste havn," sagde Lars.

farlig: kan gøre skade

dyb: langt nede i havet

"Du kan gå fra borde der."

"Ingen vil tænke dårligt om dig."

Omar tænkte.

Han tænkte på sin lille taske.

På sine tomme lommer.

På, at han ikke havde noget sted at gå hen.

Men det var ikke grunden.

Den rigtige grund var en anden.

Han kiggede på Lars.

En mand fanget i tre hundrede år.

Alene. For evigt. På havet.

"Jeg bliver," sagde Omar.

gå fra borde: forlade et skib

for evigt: uden ende; altid

Kapitel 11: Om natten

Den nat sov Lars ikke.

Omar heller ikke.

De sad på dækket.

De kiggede på kortet.

Det lyste svagt i mørket.

"Fortæl mig det," sagde Omar.

"Fra begyndelsen."

Lars trak vejret.

"Det var for tre hundrede år siden," sagde han.

"Jeg var ung. Som du."

"Jeg sejlede for en handelsmand."

"Vi fandt en ø."

"En ø der ikke var på noget kort."

"Og på øen..."

Han stoppede.

"På øen var der en skat," sagde Omar.

Lars nikkede langsomt.

"En skat af guld. Enorm."

handelsmand: person, der sælger og køber varer

enorm: meget, meget stor

"Jeg tog den."

"Bare et enkelt stykke."

"Og?"

"Og det var nok," sagde Lars stille.

"Øen straffede mig."

"Jeg kan ikke dø."

"Jeg kan ikke glemme."

"Jeg kan aldrig hvile."

Omar kiggede på ham.

Tre hundrede år.

Alene på havet.

"Hvad er de andres grund?" spurgte Omar.

"Yusuf, Mateo, Pita?"

"Hvorfor sejler de med dig?"

Lars smilede for første gang.

"Fordi de er gode mennesker," sagde han.

"Ligesom dig."

straffe: give en straf for noget galt

hvile: stoppe op og slappe af

Kapitel 12: Stormfuglen sejler videre

Morgenen kom.

Solen steg op over havet.

Mateo lavede morgenmad.

Yusuf kiggede på kortet.

Pita trak i sejlene.

Som altid.

Men ikke som altid.

Nu vidste Omar det.

Nu var han en del af det.

Lars kom op på broen.

Han kiggede ud over havet.

Kortet i hånden.

"Den røde prik," sagde han.

"Vi sejler mod den røde prik."

Yusuf nikkede.

Han satte kursen.

Stormfuglen begyndte at sejle.

Surt vand under kølen.

Vind i sejlene.

bryde en forbandelse: stoppe magien

køl: den nederste del af et skib, der er i vandet

Solen på dækket.

Omar stod ved rælingen.

Han mærkede vinden.

Han lugtede saltet.

Han tænkte:

Tre hundrede år.

En gammel mand på et ungt ansigt.

En skat ingen kan røre.

En forbandelse ingen endnu har brudt.

Men måske.

Måske nu.

Stormfuglen sejlede videre.

— Fortsættes i: Den forbandede skat —